

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. I. De profunda humilitate sanctissimæ Virginis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

ARGUMENTUM.

De profundâ Humilitate Sanctissimæ Virginis.

Nescio, quid magis admirer in ipsâ, vel divinam ipsius Maternitatem, vel profundam ipsius humilitatem. Utraque videtur mihi pari ratione incomprehensibilis. Sanctus Thomas observat tantam magnitudinem in divinâ Maternitate, ut dicat, quod ipsa è tribus sit una, quæ exhauriant potentiam DEI, quodque DEUS facere non possit Matrem, quæ major sit vel excellentior: si igitur desumenda est mensura profundæ ipsius humilitatis, ex sublimitate divinæ Maternitatis ipsius, nonne affirmari potest, quod, sicut una infinita apparet in suâ altitudine, altera etiam velut infinita æstimanda sit in suâ profunditate.

Sanctissima Virgo præfert humilitatem Maternitati & Virginitati suæ.

Sed an æquum est, interrogavi ipsum, hanc instituere comparationem? Non solum æqua est hæc comparatio, respondit mihi, sed observari hic etiam possit aliquod genus prærogativa. Animadverto in Evangelio ipsam totam fuisse jam promptam ac expeditam ad renuntiandum divinæ Maternitati, ut conservaret Virginitatem suam, si una incompatibilis fuisset cum alterâ, quando Angelo nuntianti sibi, quod futura esset Mater DEI, respondit: *Quomodo fiet istud, quoniam virum non cognosco*; qua-

si diceret: quâ ratione consentire me vis, ut Mater evadam, cum voto obstringar, ut semper permaneam Virgo? Ad hæc video in eodem Evangelio, quod videatur renuntiare Virginitati suæ, vel saltem illam dissimulet & abscondat, ut exerceat humilitatem, quando in Cæremoniâ Purificationis suæ, se aggregavit cœrui aliarum fœminatium, quæ desierunt esse Virgines, dum factæ sunt Matres. Nihilominus nunquam videbis, renuntiâsse ipsam humilitati suæ, qualemcunque ob causam. Et hæc super se sanctus Bernardus libere dicit: *Audeo dicere, quod sine humilitate nec Virginitas MARIÆ DEO placuisset.* Jam alibi comparavimus humilitatem cum sole; & verum est, ipsam in mundo gratia esse, quod est sol in mundo natura: Omnes res corporales habent pulchritudinem suam, colores suos, figuras suas, situationem suam, & illecebras suas, quibus placent oculis, sed cum conditione, ut sol hæc omnia ostendat & in lucem profert; siquidem in ipsius absentia sic omnem suam amittunt venustatem, ut diceret, ipsas amplius non esse; & hoc eodumque, ut aliquis extiterit Philosophus, qui affirmare est ausus, quod in absentia luminis corpora nullam am-

S. Bernardus dicit.

Humilitas efficit pulchritudinem mundi spiritualis, sicut sol illum mundi corporalis.

amplius habeant colorem. Eadem omnino ratione verum est, quod omnes virtutes suam habeant pulchritudinem, & excellentiam suam singularem, sed opus est, ut humilitas illis splendorem ac speciosum nitorem illum conferat qui ipsas ostendat & apparere faciat; absque illa bene agnoscere non licet, aliquam ibi virtutem esse: Imò Sanctus Augustinus velut vitia intuebatur ea, quae populi in Philosophis Paganis velut magnas admirabantur virtutes: *Virtutes Paganorum sunt vitia*; ipsi enim non ostendebant virtutes suas nisi ut sibi comparerent aestimationem mundi; Haec igitur virtutes non erant, sed vanitates; non erant nisi species & virtutum phantasmata à vanitate & ambitione ipsorum fabricata: vera virtus nunquam invenitur nisi in Christianis, eoque non nisi ipsi cognoscant & profiteantur humilitatem.

Idem Sanctus Augustinus admirans potentiam humilitatis Sanctissimae Virginis, cui robur erat trahendi nobis Deum à caelo in terram (sicut S. Bonaventura in Psalterio ad laudem ipsius concinnato luculentis asserit verbis: Quia ergo Domina humilima fuisti, Verbum increatum ex te carnem sumere coegisti) desuper seriam hanc instituit considerationem: Afirmat, quod sicut haec virtus est scala, per quam Deus descendit ad nos, & per quam nos ascendere

per quam nos ascendamus ad Deum, Tolle humilitatem, non videbis Majestatem Dei descendere usque in abyssum miseriarum nostrarum humanarum: tolle humilitatem, non videbis amplius miserabilem creaturam attolli usque ad magnitudinem Dei.

Et deinde totus pulchritudine hujus virtutis illectus exclamat, O vere beata humilitas, quae Deum hominibus peperit! Tu è sinu Patris sui aeterni, descendere fecisti ipsum in sinum nostrum; Tu ex Deo Omnipotente, qui formidabilis est Majestatis, quique timore ac tremore nos concutit, fecisti Infantem tam suavem, tamque amabilem, ut attrahat nos ad se per suam illecebras ducedinis, & omnia nostra lucretur corda, haecque se rapiat per blanditias amoris plenissimas. Quam enim ratione cor durissimum in mundo, non flecteretur & moveatur, dum edusque aspicit Deum humiliatum, ut fieri Infans non fuerit dedignatus? cum Deus, dum videt hominem vere humilem, non possit continere cor suum (quamvis summe offensum & irritatum sit) quin flectatur, moveatur, emolliatur. O pretiosam virtutem, quae reddere novit Deum tam amabilem hominibus, & vicissim homines tam amabiles, tamque acceptos Deo! ô felicem animam, quae cognoscit ipsam; feliciorum, quae illam amat & inquit; sed feliciffi-

debemus ad ipsam.

Quantum amare debemus humilitatem.

castimam, quæ invenit & possidet illam.

Ut aliquis sit humilis, nil aliud agendum habet, nisi ut cognoscat veritatem ejus quod est.

Fateor hæc omnia, dices sed humilitas tam facilis non est comparatu: plurimi stat hominibus, antequam illam obtineant; eod quod plurima, ut acquiratur, sint præstanda. Nullatenus; siquidem, ut bene intelligas, homini nihil faciendum est, ut sit humilis, eod quod totus ad hoc sit ipse factus. Si voluerit esse superbus, seque attollere in altum, multa habebit, quæ agat, plurimoque labore stabit ipsi, nihil enim in ipso est factum, ad conferendam illi magnificentiam; sed, ut sit humilis, & etiam perfecte humilis, nonnisi oculos aperire oportet ipsum, & aspicere statum, in quo est à seipso, & videbit quantocyus seipsum in nihilo; Ecce proprium ipsius bonum, & ea omnia, quæ habet à se ipso: Nonnisi ergo se aspiciat, hincque maneat & contentus; Et ecce tibi eum, qui aliquid agat, vel aliquem impendat laborem, perfecte humilem. Non dicendum est illi: Volo me immergere in abyssum mei nihili, ut perfecte evadam humilis; non habemus opus, ut illi nos immergamus, quia jam sumus tibi; Nonnisi cognoscenda est nobis veritas, & videndum solummodò, ubi sumus ex propria nostra conditione. Abs eo, quod nosmetipsos illum ponamus, invenimus, ea omnia, quæ agere oporteret ad nos humi-

liandos, jam esse facta, nonnisi agnoscere oportet illa. Dicitur igitur optimè potest, humilitatem aliud non esse, quam agnitionem veritatis. Sic non immeritò dixi, nihil esse agendum, ut aliquis sit humilis.

Verùm dum aliquis vult esse superbus, quantas, ô Deus! absorbendas habet difficultates? quid non agendum illi, ut è statu abjectionis sese eruat seque supra alios attollat? quantis est opus violentiis & coactionibus! quantis curis & inquietudinibus! quantis diffimulationibus & dolis! quantis angustiis & timoribus, ne minimum subire cogatur contemptum? Et si vel levissimus accidat ipsi, quanta exin amaritudo animi, quanta afflictio! quantæ solitudines, ut tenuis obtineatur honoris fumus; Et si obtineatur, vel non satis pro voto suo, vel alius præferatur, quanti mœores, quantæ amulationes! quanti huic ambitioso cruciatus! vix non maceratur, contabescit dolore conficitur! Hinc non immeritò dixit melchisedeus S. Bernardus, *ambitionem esse ambitiosorum Crucem ac patibulum*: Ambitio ambientium Crux: Ita est vera crux, verum patibulum, cujus condemnat Deus hosce sceleratos: Patibulum attollit quidem & exaltat suum virum paulisper super populum, sed hoc est, ut oneret ipsum opprobrio, ipsique gulam recte infringat.

Ut

Ue humili-
tam stat
id est

humile
parogati-
na humili-
tatis

Ue aliquis sit humilis, prorsus
stat nihili; nulli faciendi sunt sum-
ptus. sicut ad comparandum vanam
laudem; nec unica opus est lin-
nea, nec verbo unico; sed nec
quidquam agendum est cum mun-
do, nec aliquid illi solvendum,
ed quod nihil expectatur ab ipso:
Ue aliquis verè sit humilis, disce-
ptandum est ipsi cum nemine, ed
quod nemo ipsum oppugnet; nul-
li inserviendum est ipsi, ut aliquam
ab eo emendicet estimationem,
quia talem non aucupatur; nihil
timendum habet inquietudinis,
obmetum alicujus contemptus,

quia contemnit hunc ipsam. De-
nique, ut aliquis sit humilis, nihil
agendum est ipsi, nisi quod perma-
neat in pace in proprio suo loco
naturali, & in verà cognitione sui
ipsius; & hic inveniet tantum pa-
cis & dulcedinis, ut verus existat
paradisus: *Discite à me, quia mi-
tis sum, & humilis corde, & inve-
nietis requiem animatus vestris.*
Sanè, si aliud non esset, nisi tor-
mentum ambitionis, & quies hu-
militatis; inimicum sui ipsius esse
oportet, qui malit esse super-
perbus, quàm humilis.

Matth. 23

* * *

ARGUMENTUM.

De firmâ fide Sanctissima Virginis.

ARTICULUS I I.

Disceptabant inter se fides &
humilitas, cuiam ex ip-
sis primus deberetur lo-
cus in ædificio anime verè Chri-
stianæ? Humilitas dicebat: debe-
tur is mihi; me oportet fundamen-
tum esse omnium, nulla enim vir-
tus magis me descendit in imum. Et
fides similiter: debetur mihi; San-
ctus enim Paulus ait, me primum
esse passum, quo accedendum sit ad
Deum: *Accedentem ad Deum
credere oportet*: Sed ecce quâ ra-
tione mirum in modum inter se
concordent. Ad stabiliendum be-
ne fundamentum magni alicujus
ædificij, duo requiruntur. Primò

oportet effodere terram, & eduf
que excavare ipsam, quoad inve-
niatur solida: secundò oportet de-
super valde duos ac graves collo-
care ac struere lapides, qui totum
portent ædificium. Humilitas in-
quit: Ego faciam primùm; ego
effodiam usque ad nihilum, quod
fundamentum solidum, super quod
Deus ipse fundavit ingens ædifi-
cium mundi hujus visibilis: *Qui
fundavit terram super nihilum.*
Et fides inquit: Ego faciam secun-
dum; Ego ponam primum lapi-
dem, cui innitetur totum ædifi-
cium salutis: scriptum est enim,
quòd Vir sapiens ædificaverit do-
mum

& fides
sunt funda-
mentum
salutis.

Job 26:
v. 7.

Job 26:
v. 6.

Humilitas

R. P. Isaac Consultat. Tom. III.

B b b b b

mum